

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Viktora Kučery a JUDr. Petra Polácha v právní věci žalobce **AGH VLT a.s.**, se sídlem Bayerova 494, Rožnov pod Radhoštěm, právně zast. Mgr. Matějem Kopřivou, advokátem, se sídlem 28. října 219/438, Ostrava – Mariánské Hory, proti žalovanému **Magistrátu města Brna, odboru rozpočtu a financování**, se sídlem Malinovského nám. 3/5, Brno, o žalobách proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11.5.2011, č.j. MMB/0178658/2011,

t a k t o:

- I. Žaloba **s e z a m í t á.**
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Vymezení věci:

Žalobou doručenou Krajskému soudu v Brně dne 29.6.2011 se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 11.5.2011, č.j. MMB/0178658/2011, kterým bylo rozhodnuto o

odvolání žalobce proti rozhodnutí o odvolání vydaném Úřadem městské části Brno-střed, odborem obchodu, dopravy a služeb dne 9.3.2011, č.j. 100084238/VANJ/VHA/013.

Platebním výměrem vydaným Úřadem městské části Brno-střed, odborem obchodu, dopravy a služeb ze dne 2.12.2010, č.j. 100084238/VANJ/VHA/004 byl žalobci vyměřen místní poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí, za období od 1.10.2010 do 31.12.2010, v celkové výši 33.750,- Kč.

Rozhodnutím o odvolání vydaném Úřadem městské části Brno-střed, odborem obchodu, dopravy a služeb ze dne 9.3.2011, č.j. 100084238/VANJ/VHA/013 bylo rozhodnuto o odvolání žalobce podaném proti platebnímu výměru správce poplatku ze dne 2.12.2010, č.j. 100084238/VANJ/VHA/004, a to tak, že bylo odvolání částečně vyhověno a ve zbytku bylo odvolání zamítnuto. Celková výše místního poplatku byla z částky 33.750,- Kč snížena na částku 13.862,- Kč, jelikož měl být celkový poplatek stanoven na celkovou částku 60.112,- Kč, tedy o částku 19.888,- Kč nižší.

Žalovaný žalobou napadené rozhodnutí změnil tak, že ve výroku slova „ve zbytku se zamítá“ vypustil a doplnil následující text: „tak, že se napadený platební výměr mění takto:

1. ve výroku rozhodnutí se vypouští slova „a s použitím ust. § 44 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků“

2. částka celkové sazby místního poplatku uvedená ve výroku platebního výměru se z částky „33.750,- Kč slovy: třicettřítisícsetmsetpadesát korun českých“ mění na částku „53.846,- Kč slovy: padesáttřítisícsetčtyřicetpět korun českých.“

3. ve výroku rozhodnutí se za vyčíslením částky místního poplatku doplňuje následující text:

za 3 JTHZ povolená po celé zpoplatněné období
(2 ks Špitálka 21a – rozh. č.j. 34/101540/2009 a 34/60815/2010, Cejl 59/523 – rozh. č.j. 34/23974/2010)

za 3 JTHZ povolená do 30.11.2010, tj. 60 dní
(Špitálka 21a – rozh. č.j. 34/102973/2/2009 a 34/101537/2009, Cejl 59/523 – rozh. č.j. 34/102973/2009)

za 1 JTHZ povolené do 29.11.2010

(Bratislavská 22 – rozh. č.j. 34/80701/2009

ze 9 JTHZ povolených do 22.11.2010, tj. 52 dny

(Špitálka 21a – rozh. č.j. 34/48576/2009 – 2 ks. č.j. 34/101540/2009, č.j. 34/45363/2010, č.j. 34/48578/2009, Cejl 59/523 – rozh. č.j. 34/101540/2009, č.j. 34/20485/2/2009 – 2 ks a 34/23974/2010. Ve zbytku se odvolání zamítá“

II.

Obsah žaloby:

Žalobce považuje rozhodnutí žalovaného za nezákonné a nepřezkoumatelné. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí spočívá ve vágnosti jeho odůvodnění, kde sice žalovaný vyvozuje určité závěry, které pak neodůvodní řádným způsobem. Nedostatečné vypořádání odvolacích námitek žalobce považuje za rozporné se základními zásadami správy daní

obsaženými v daňovém řádu a v Listině základních práv a svobod. Žalovaný v odůvodnění rozhodnutí argumentuje pojmem „OZV“, ale neuvádí o které konkrétní ustanovení obecně závazné vyhlášky svoji argumentaci opírá. Za nepřezkoumatelné žalobce označuje také odůvodnění žalovaného vztahující se k výkladu ustanovení § 1 resp. § 10a zák. č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o místních poplatcích“), kde žalovaný uvádí: *„ze samotného názvu místního poplatku vyplývá, že na rozdíl od VHP, který musí být provozován, aby podléhal místnímu poplatku, JTHZ provozováno být nemusí. Pokud by tomu tak mělo být, muselo by v zákoně být uvedeno ... nebo provozované jiné technické herní zařízení povolené ...“* Tuto argumentaci považuje žalobce za nelogickou, nedostatečnou, neurčitou, svědčící o neporozumění výkladových pravidel a formalistickém přístupu. Žalobce odkazuje na nálezy Ústavního soudu IV. ÚS 630/03, kde je zdůrazněna povinnost správního orgánu interpretovat předpisy ústavně konformním způsobem. Výklad žalovaného tak žalobce považuje za alibistický, účelový a se snahou získat co nejvíce finančních prostředků od poplatníků místních poplatků.

Nezákonnost rozhodnutí pak žalobce spatřuje v nepochopení odvolacích námitek a vytýkaných vad. Sporným je v souzené věci výklad ust. § 1 písm. g) resp. § 10a zákona o místních poplatcích. Žalobce zastává názor, že prostřednictvím výkladových pravidel lze dospět k jednoznačnému závěru, že slovo „provozovaný“ se vztahuje i k legislativní zkratce „jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí“ a nelze tak místní poplatky vybírat za toto zařízení, aniž by bylo uvedeno do provozu, a proto byl žalovaného postup v rozporu se zákonem. Dostupnými prostředky je však podle žalobce zjištělné, kdy bylo zařízení uvedeno do provozu. Žalobce odkazuje na postup podle zák. č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných obdobných hrách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o loteriích“), ze kterého je zřejmé, že při uvedení zařízení do provozu jsou pořizovány dokumenty, ze kterých je tento okamžik zjištělný. Podle žalobce i z novely zákona o místních poplatcích č. 183/2010 Sb., která zakotvila legislativní zkratku jiné technické herní zařízení, zcela evidentně vyplývá úmysl zákonodárce vybírat místní poplatky pouze za provozovaná zařízení. Zmíněnou novelou zákonodárce pouze rozšířil pojem „přístroj“ o pojem „jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu“, aniž by z této novely vyplýval úmysl zákonodárce podřadit tento pojem odlišnému režimu.

Výklad ustanovení § 10a odst. 1 zákona o místních poplatcích je podle žalobce nejednoznačný a neurčitý a umožňuje dvojí výklad. V případě pochybností, tak mě žalovaný postupovat vůči žalobci mírněji (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 15.12.2003, sp. zn. IV. ÚS 666/02).

Dále žalobce uvádí, že měl ve zpoplatňovaných obdobích v platnosti povolení Ministerstva financí na více jiných technických herních zařízení, než fakticky provozoval. Nicméně u těchto fakticky neprovozovaných došlo k trvalému ukončení provozu z rozhodnutí představenstva žalobce ke dni 28.6.2010, na čemž nic nemění ani písařská chyba v posledním odstavci zápisu uvedením nesprávného názvu žalobce. Žalovaný založil odmítnutí tohoto důkazu právě na této písařské chybě, ačkoli tato skutečnost je nepodstatná, jelikož je zápis podepsán členy představenstva žalobce a týká se jeho provozu v Brně.

Žalobce dále upozorňuje soud na nález Ústavního soudu ze dne 14.6.2011, sp. zn. Pl. ÚS 29/10, kde Ústavní soud dospěl k závěru, že interaktivní videoloterijní terminál spadá pod definici obsaženou v § 2 písm. e) zákona o loteriích a je tak nutné na něj nahlížet jako na výherní hrací přístroj. Argumentace žalovaného ve světle uvedeného nálezu Ústavního soudu nemůže obstát. Žalobci tak nemohl být vyměřen místní poplatek za neprovozované interaktivní videoloterijní terminály.

Žalobce je přesvědčen, že rozhodnutí žalovaného je nezákonné, a proto je žalobce navrhuje zrušit. Žalobce navrhuje zrušit i rozhodnutí o odvolání vydané správcem poplatku a platební výměr, jelikož tato rozhodnutí vychází ze stejných principů jako rozhodnutí žalovaného.

III.

Vyjádření žalovaného:

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě doručeném zdejšímu soudu dne 22.9.2011 uvádí, že slovo „provozovaný“ obsažené v § 1 písm. g) zákona o místních poplatcích nelze bez dalšího vztáhnout také k pojmu „jiné technické herní zařízení“. Žalovaný odkazuje na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, ze kterého je jeho názor zřejmý. Dále žalovaný odkazuje na obecně závaznou vyhlášku Statutárního města Brna č. 9/2010, o místním poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu (dále jen „vyhláška č. 9/2010“), která vázala vznik poplatkové povinnosti na povolení jiného technického herního zařízení a zánik na trvalé ukončení provozu. I vzorová vyhláška Ministerstva vnitra předpokládá zpoplatnění jiných technických herních zařízení od jejich povolení do zániku povolení a dává obcím možnost neprovozovaná zařízení od poplatku osvobodit. Rozhodnutí představenstva žalobce o trvalém ukončení provozu některých zařízení nebylo žalovanému doručeno. Ve spisu je založena kopie dokumentu v záhlaví označeném jako „Zápis o zasedání představenstva společnosti AGH VLT, a.s.“, avšak na poslední straně toho dokumentu je uvedeno, že se jedná o zápis ze zasedání představenstva společnosti SAPLER, a.s.. Tento dokument nebral žalovaný v úvahu. Tvrzení žalobce o „bezvýznamné“ písařské chybě, které se žalovaný „chytil“ považuje žalovaný u takto významného dokumentu za nepřijatelné a odmítnutí takového důkazu za opodstatněné. Žalovaný navrhuje žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

IV.

Replika žalobce k vyjádření žalovaného:

Replikou doručenou zdejšímu soudu dne 17.10.2011 žalobce reaguje na vyjádření žalovaného. Zpochybnění důkazu „zápisu představenstva žalobce ze dne 28.6.2010“ je podle žalobce účelové a příliš formalistické. Z jeho obsahu je zřejmé, že se jedná o zápis představenstva žalobce a uvedení jiného subjektu je pouze formální vadou tohoto zápisu. Žalovaný tak při svém rozhodování neakceptoval důkaz předložený žalobcem. Tyto námitky žalovaného svědčí dle žalobce o nedostatku věcných argumentů. Ze zápisu ze zasedání představenstva je zřejmé, že se ho účastnili všichni členové představenstva žalobce společnosti AGH VLT a.s., všude v textu je zmíněna obchodní firma žalobce, jeho sídlo a identifikační číslo. V obsahu zápisu jsou pak zcela jednoznačně uvedeny videoloterijní terminály provozované žalobcem na území města Brna a je uváděno, u kterých bude trvale

ukončen provoz. Dále žalobce trvá na názoru, že místním poplatkům podléhají pouze provozovaná jiná technická herní zařízení.

V.

Právní hodnocení soudu:

Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, že napadené rozhodnutí žalovaného bylo vydáno v souladu se zákonem.

Z rozsáhlé judikatury Nejvyššího správního soudu k otázce nepřezkoumatelnosti (srovnej např. rozsudky ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 – 76, ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 27/2008 – 76, ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75, publikovaný pod č. 133/2004 Sb. NSS, a ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 – 130, publikovaný pod č. 244/2004 Sb. NSS) je zřejmé, že rozsudek je nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost, například pokud z něho jednoznačně nevyplývá, podle kterých ustanovení a podle jakých právních předpisů byla v kontextu podané správní žaloby posuzována zákonnost napadeného správního rozhodnutí; pokud je jeho odůvodnění vnitřně rozporné, popřípadě je-li výrok v rozporu s odůvodněním; pokud z jeho výroku nelze zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl nebo jí vyhověl, případně, jehož výrok je vnitřně rozporný. Dále se jedná o případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán. I nepřezkoumatelnost rozsudku pro nedostatek důvodů je soudní judikaturou bohatě zmapována. Zmínit lze například rozsudky zdejšího soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 – 52, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 – 73, publikovaný pod č. 787/2006 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 – 44, publikovaný pod č. 689/2005 Sb. NSS, ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007 – 64, a ze dne 25. 5. 2006, č. j. 2 Afs 154/2005 – 245). Z nich se podává, že rozhodnutí soudu je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jestliže například není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu; dále z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci v žalobě; proč považuje žalobní námitky za liché, mylné nebo vyvrácené; či proč subsumoval skutkový stav pod zvolené právní normy. Dalším důvodem nepřezkoumatelnosti rozhodnutí může být případ, kdy soud opomněl přezkoumat některou ze žalobních námitek včas uplatněných, či obsahuje-li odůvodnění rozsudku toliko převzaté pasáže z publikovaného judikátu v jiné, skutkově i právně odlišné věci, aniž dále rozvádí dopad převzatých závěrů na konkrétní souzený případ a na samotné rozhodnutí ve věci. Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu pak pro posouzení přezkoumatelnosti správních rozhodnutí platí v podstatě stejné kautely, jako pro posouzení přezkoumatelnosti soudních rozhodnutí (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22.11.2012, č.j. 7 As 163/2012-18). S ohledem na výše uvedenou judikaturu Nejvyššího správního soudu soud neshledal, že by napadené rozhodnutí žalovaného vykazovalo takovou vadu, jenž by způsobovala nepřezkoumatelnost rozhodnutí.

Žalobce považuje odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí za nedostatečné, jelikož se žalovaný vágním způsobem vypořádal s jednotlivými žalobcem uplatněnými námitkami.

V odvolání ze dne 8.4.2011 podaném proti rozhodnutí o odvolání vydaném správcem poplatku byly žalobcem uplatněny tyto odvolací námitky: nepřezkoumatelnost rozhodnutí o odvolání vydaného správcem poplatku na základě nesrozumitelnosti výroku rozhodnutí, doručení napadeného rozhodnutí přímo poplatníkovi a nikoli jeho právnímu zástupci, nezohlednění všech relevantních skutečností při stanovení výše místního poplatku (trvalé ukončení provozu některých zařízení). Na základě odvolací námitky nepřezkoumatelnosti rozhodnutí o odvolání vydaném správcem poplatku došlo ke změně výroku napadeného rozhodnutí, jakož i doplnění odůvodnění rozhodnutí. Námitka nepřezkoumatelnosti byla žalovaným vypořádána dostatečně, neboť změnou odůvodnění tak byl dostatečně jasně vylíčen postup při stanovení výše místního poplatku. Námitku nesprávného doručení žalobou napadeného rozhodnutí žalovaný uznal důvodnou, v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí uvedl: „*Vzhledem k tomu, že odvolatel prokazatelně rozhodnutí obdržel a podal proti němu prostřednictvím právního zástupce odvolání, nepovažuje odvolací orgán v této situaci za potřebné doručovat opis rozhodnutí opakovaně na adresu právního zástupce odvolatele.*“ I toto odůvodnění považuje soud za dostatečné. Odvolací námitka nezohlednění trvalého ukončení provozu některých jiných technických herních zařízení byla žalovaným vypořádána na str. 3 a 4 žalobou napadeného rozhodnutí, kde žalovaný uvádí, na základě jakých důkazů byla výše poplatku stanovena, a jak tyto jednotlivé důkazy byly žalovaným hodnoceny. Nelze tudíž dospět k závěru, že by i vypořádání této odvolací námitky nebylo dostatečné.

Žalobce dále namítal, že žalovaný ve svém rozhodnutí argumentuje pojmem „OZV“ (zřejmě se jedná o obecně závaznou vyhlášku), ovšem absentuje uvedení konkrétního ustanovení této „OZV“. Tato námitka není důvodná. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvádí odkaz na názor prvostupňového správního orgánu argumentujícího čl. 6 odst. 2 obecně závazné vyhlášky města Brna č. 9/2010. Z kontextu odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného jednoznačně vyplývá, že se s touto argumentací správního orgánu prvního stupně ztotožňuje (jedná se o otázku vázání zániku poplatkové povinnosti na trvalé ukončení provozu jiného technického zařízení).

Dále žalobce napadá rozhodnutí žalovaného pro nedostatečné odůvodnění názoru žalovaného, že jiné technické herní zařízení podléhá zpoplatnění bez ohledu na skutečné provozování zařízení a režim zpoplatnění jiného technického herního zařízení je tak odlišný od režimu zpoplatnění výherního hracího přístroje. Žalovaný se s touto námitkou vypořádal na str. 5 žalobou napadeného rozhodnutí. Zde žalovaný odkázal na text zákona o místních poplatcích a vyhlášku č. 9/2010. Žalovaný zejména upozornil na skutečnost, že již ze samého názvu místního poplatku vyplývá, že místní poplatek je u jiných technických herních zařízení vybírán za zařízení povolená a nikoli provozovaná. Toto vypořádání považuje soud za dostatečné, neboť z odůvodnění jasně vyplývá na jakém základu žalovaný založil svoji úvahu a v tomto ohledu upozornil na gramatický výklad jednotlivých ustanovení. Nelze tak odůvodnění žalovaného ve vztahu k otázce, zda místnímu poplatku podléhá jiné technické herní zařízení pouze uvedené do provozu, považovat za nepřezkoumatelné a nedostatečně odůvodněné.

V souzené věci žalobce učinil předmětem soudního přezkumu právní otázku, zda předmětem místního poplatku dle § 10a zákona o místních poplatcích a vyhlášky č. 9/2010

jsou všechna *povolena* jiná technická herní zařízení nebo pouze jiná technická herní zařízení *provozovaná*.

K tomu soud uvádí, že každé ustanovení právního předpisu je nutno chápat v jeho celkovém smyslu, v kontextu s jinými ustanoveními příslušného právního předpisu i v souvislosti s celým právním řádem. Jelikož je pro danou věc klíčové právní posouzení textu právních předpisů, považuje zdejší soud za vhodné na tomto místě uvést přesná znění příslušných nejdůležitějších ustanovení účinných v rozhodné době.

Zákon o místních poplatcích tak stanovil:

§ 1 písm. g)

„Obce mohou vybírat [...] poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu¹⁵⁾.“

Poznámka pod čarou 15) odkazuje na zákon ČNR č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění zákona č. 70/1994 Sb.

§ 10a:

„(1) Poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podléhá každý povolený hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí. Obec není povinna poskytnout osvobození od tohoto poplatku.

(2) Poplatek za výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí platí jeho provozovatel.

(3) Sazba poplatku za každý výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí na tři měsíce činí od 1000 Kč do 5000 Kč.“

Z ustanovení § 1 písm. g) a § 10a odst. 1, 3 zákona o místních poplatcích vyplývá, že poplatek za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podléhá *každý povolený* výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí a zároveň že sazba poplatku za *každý* výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí na tři měsíce činí od 1 000 Kč do 5 000 Kč. Samo gramatické znění uvedených ustanovení ukazuje, že sazba poplatku nezávisí na faktickém provozu výherního hracího přístroje nebo jiného technického herního zařízení. Jedná se tedy o poplatek paušální, který se hradí za určité časové období. K tomuto závěru ostatně dospěl již Ústavní soud v publikovaném usnesení ze dne 7. 9. 1999, sp. zn. I. ÚS 249/99 (U 55/15 SbNU 309; rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na <http://nalus.usoud.cz>), v němž se zabýval podmínkou *provozování* výherního hracího přístroje u poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj, a to ve vztahu k dřívějšímu, avšak analogickému znění zákona o místních poplatcích. Vzhledem k obdobnému charakteru řešené právní otázky vycházel zdejší soud z tohoto usnesení i v nyní souzené věci.

Tyto zákonem stanovené mantinely předmětného místního poplatku byly v souladu s § 14 odst. 2 zákona o místních poplatcích konkretizovány již výše citovanou vyhláškou č. 9/2010. Tato vyhláška mj. stanovila:

„Článek 1

Výherní hrací přístroje nebo jiná technická herní zařízení povolená Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu, jejichž provozování je povolené na území města Brna, podléhají místnímu poplatku ve smyslu zákona č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů.

Článek 2

Poplatku podléhá každý povolený výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí.

Článek 3

Poplatníkem je právnická osoba, která je provozovatelem výherního hracího přístroje nebo jiného technického herního zařízení povoleného Ministerstvem financí.

Článek 4

Poplatník je povinen doručit písemně, a to nejvýše pět a nejméně jeden den předem, správci poplatku ohlášení o uvedení výherního hracího přístroje nebo jiného technického herního zařízení povoleného Ministerstvem financí do provozu. Poplatník je rovněž povinen doručit písemně, a to nejvýše pět a nejméně jeden den předem, správci poplatku ohlášení o trvalém ukončení provozu výherního hracího přístroje nebo jiného technického herního zařízení povoleného Ministerstvem financí, tj. zánik své poplatkové povinnosti.

Článek 5

Sazba poplatku činí 5.000.- Kč na 3 měsíce. V případě, že výherní hrací přístroj nebo jiné technické zařízení povolené Ministerstvem financí, budou provozovány po dobu kratší než 3 měsíce, bude poplatek vyměřen v poměrné části. Základem pro výpočet je počet kalendářních dnů v příslušném roce.

Článek 6

Vznik a zánik poplatkové povinnosti

(1) Poplatek se platí ode dne, ve kterém poplatková povinnost vznikla, tj. ode dne vydání povolení k provozování výherního hracího přístroje nebo jiného technického zařízení povoleného Ministerstvem financí.

(2) Poplatková povinnost zaniká dnem trvalého ukončení provozu výherního hracího přístroje nebo jiného technického zařízení povoleného Ministerstvem financí.

[...]

Článek 9

Přechodná ustanovení

(1) Jiná technická zařízení povolená Ministerstvem financí před nabytím účinnosti této vyhlášky je poplatník povinen písemně ohlásit správci poplatku do 15 dnů od nabytí účinnosti této vyhlášky.

(2) Jiná technická zařízení povolená Ministerstvem financí před nabytím účinnosti této vyhlášky, podléhají poplatku ode dne nabytí účinnosti této vyhlášky.

(3) Poplatek za jiná technická zařízení povolená Ministerstvem financí před nabytím účinnosti této vyhlášky, je splatný do 30 dnů ode dne nabytí účinnosti této vyhlášky. Ustanovení čl. 7 této vyhlášky se použije přiměřeně.“

Jak plyne z § 14 zákona o místních poplatcích patří zavedení a případná modifikace jednotlivých druhů místních poplatků v území obce do její samostatné působnosti. Obec v první fázi rozhodne o zavedení daného místního poplatku, následně pak stanoví specifické podmínky jeho výběru (typicky stanovením sazby v zákonném rozmezí). Postupuje při tom přísně v mezích zákona, za dodržení principu zákazu diskriminace tak může stanovit poplatek i v menším rozsahu, než je zákonem stanovený maximální rozsah (kupříkladu by obec mohla stanovit, že poplatek ze vstupného dle § 6 zákona o místních poplatcích bude vybírán pouze ze vstupného na prodejní nebo reklamní akce, nikoliv však již ze vstupného na akce kulturní a sportovní). Teoreticky by tedy příslušná obec mohla na svém území zavést a vybírat předmětný místní poplatek dle § 10a zákona o místních poplatcích pouze z fakticky provozovaných výherních hracích přístrojů a jiných technických herních zařízení.

Podle čl. 2 vyhlášky č. 9/2010 místnímu poplatku podléhal stejně jako podle zákona o místních poplatcích *každý povolený* výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí. Podle jejího čl. 6 poplatková povinnost zcela jednoznačně vznikala *dnem vydání povolení* k provozování výherního hracího přístroje nebo jiného technického herního zařízení povoleného Ministerstvem financí a zanikala dnem trvalého ukončení jejich provozu. Doslovná dikce čl. 6 odst. 2 vyhlášky č. 9/2010 zní, že poplatková povinnost zaniká *dnem trvalého ukončení provozu* tohoto zařízení. Ukončení provozu však nelze chápat v subjektivním smyslu, tedy, že by záleželo výhradně na vůli provozovatele. Ukončení provozu výherních hracích přístrojů a jiných herních zařízení musí být s ohledem na rizikovost tohoto odvětví chápáno objektivně. Jedinou cestou, jak je možné v souladu se zákonem provoz zařízení trvale ukončit, je požádat o zrušení povolení tohoto zařízení. Dnem trvalého ukončení provozu zařízení (a tedy i dnem zániku poplatkové povinnosti) je den, kdy zaniklo povolení k jeho provozování. Tvůrce dotčeného právního předpisu nedostatečným rozlišováním mezi pojmy provozování a povolení jiného technického herního zařízení tak sice do vyhlášky vnesl prvek určité legislativně nevhodné nepřesnosti, nikoli však v míře, která by měla vliv na její srozumitelnost a předvídatelnost.

Z výše uvedeného vyplývá, že místnímu poplatku za provozovaný výherní hrací přístroj nebo jiné technické herní zařízení povolené Ministerstvem financí podle jiného právního předpisu podléhá jiné technické herní zařízení bez ohledu na jeho provozování, ovšem provoz zařízení je však nutné s ohledem na znění čl. 6 odst. 2 a čl. 4, věta druhá citované vyhlášky zohlednit v případě zániku poplatkové povinnosti. Z citovaných článků vyhlášky vyplývá, že předpokladem pro zánik poplatkové povinnosti je písemné doručení ohlášení o trvalém ukončení provozu výherního hracího přístroje nebo jiného technického herního zařízení povoleného Ministerstvem financí správci poplatku.

Dále žalobce namítá, že z důvodu neurčitosti § 10a odst. 1 zákona o místních poplatcích je umožněn dvojí výklad tohoto ustanovení. V případě pochybností tak měl žalovaný jakož i správce poplatku postupovat vůči žalobci jako subjektu soukromého práva mírněji. Prostřednictvím interpretace zákona o místních poplatcích lze dospět k jednoznačnému závěru, že místnímu poplatku podléhá jiné technické herní zařízení bez ohledu na jeho

provozování. Výklad pojmu provedený žalovaným plně odpovídá výkladu pojmu zastávanému soudem. O výkladu pojmu a režimu zpoplatněný neměl žalovaný pochybnosti a tyto pochybnosti nemá ani soud, proto není na místě v souzené věci aplikovat zásadu v pochybnostech mírněji.

Žalobce nesouhlasí s postupem žalovaného, kdy žalovaný nezohlednil předložený důkaz „Zápis o zasedání představenstva žalobce ze dne 28.6.2010“, podle něhož bylo rozhodnuto o ukončení provozu v něm specifikovaných jiných technických herních zařízení ke dni 28.6.2010. Žalobce napadá postup žalovaného zejména pro jeho formalismus.

V žalobou napadeném rozhodnutí k tomuto žalovaný uvedl: *„Tento doklad nepovažuje odvolací orgán za přesvědčivý důkaz o trvalém ukončení provozu vyjmenovaných JTHZ, a to ze dvou důvodů. Jednak se jedná o prostou neověřenou kopii dokumentu, ale zejména v závěru dokumentu, na straně opatřené podpisy je uvedeno, že se jedná o zápis z jednání představenstva společnosti SAPLER, a.s. Takový dokument nepovažuje odvolací orgán za relevantní a přesvědčivý důkaz ukončení provozu JTHZ povolených společnosti AGH VLT, a.s.“.*

Odmítnutí žalobcem předloženého důkazu na základě skutečnosti, že na poslední stránce zápisu je omylem uvedena jiná společnost je skutečně nutné považovat za velice formalistický přístup, neboť v případě, že by žalovaný podrobil tento zápis hlubšímu rozboru, dospěl by k závěru, že se jedná o zápis ze zasedání představenstva žalobce. Relevance zápisu je patrná nejen z jeho záhlaví, kde je uveden nepochybně název žalobce, ale následně i z průběhu zápisu a předmětu jednání představenstva, neboť zde bylo nepochybně rozhodováno o přístrojích, jejichž provozovatelem je žalobce. V otázce odmítnutí zohlednění předmětného důkazu na základě výše uvedeného formalistického přístupu se soud ztotožnil s názorem žalobce.

Soud je však toho názoru, že vadným je možné považovat pouze toliko odůvodnění odmítnutí zápisu z jednání představenstva žalobce a nikoli odmítnutí zohlednění tohoto důkazu jako takového. Žalobcem předložený důkaz nebyl způsobitým hodnověrně osvědčit, že provoz jiných technických herních zařízení v něm uvedených, byl skutečně dne 28.6.2010 trvale ukončen. Ze zápisu pouze vyplývá, že provoz v něm uvedených zařízení bude ukončen. Jedná se však pouze o proklamativní prohlášení, ze kterého není možné dovodit, že skutečně k trvalému ukončení provozu vyjmenovaných zařízení došlo.

Žalovaný uvedený důkaz sice odmítl, ale jako důkaz o trvalém ukončení provozu vyjmenovaných jiných technických herních zařízení přijal žádosti odvolatele o zrušení jednotlivých povolení, podané Ministerstvu financí. Pouze nezohlednil žádost neopatřenou podacím razítkem Ministerstva financí, u níž nebylo doloženo, že byla skutečně podána. Žalovaný však využil jako důkaz o ukončení provozu zařízení na adrese Bratislavská 22 odůvodnění rozhodnutí Ministerstva financí č.j. 34/123560/2010, v němž je uvedeno, že žádost o zrušení povolení byla na Ministerstvo financí podána 29.11.2010. Postup žalovaného byl podle názoru soudu správný, jelikož zrušení povolení Ministerstvem financí, či v souzeném případě žádost o zrušení povolení (s dokladem, že byla řádně podána) je způsobitým podkladem pro osvědčení skutečnosti, že provoz jiného technického herního zařízení byl skutečně ukončen.

K námitce aplikace nálezu Ústavního soudu ze dne 14.6.2011, sp. zn. Pl. ÚS 29/10, ze kterého žalobce vyvozuje, že interaktivní videoloterijní terminál spadá pod definici obsaženou v ustanovení § 2 písm. e) zákona o loteriích, a je tak na něj nutné nahlížet jako na výherní hrací přístroj, soud uvádí, že s daným výkladem žalobce se nelze ztotožnit. V nálezu ze dne 14.6.2011, sp. zn. Pl. ÚS 29/2010, ve věci obecně závazné vyhlášky města Chrástavy naopak Ústavní soud dospěl v odst. 44. k závěru, „že charakter ILV (interaktivních videoloterijních systémů – pozn. zdejšího soudu) *neumožňuje jejich podřazení pod úzkou definici výherního hracího přístroje podle § 17 odst. 1 loterijního zákona, neboť videoloterijní terminály jakožto koncové herní stanice, které jsou součástí širšího a složitějšího systému, jehož jádro je umístěno centrálně, postrádají vlastnost kompaktnosti, kterou vyžaduje definice obsažená v § 17 odst. 1 loterijního zákona. Avšak nic nebrání tomu, aby byly podřazeny pod širší definici podle § 2 písm. e) loterijního zákona, neboť nepochybně se jedná o zařízení výherním hracím přístrojům podobná a sloužící těmž účelům*“. Nelze tedy dospět k závěru, že ve světle nálezu je nutné na jiné technické herní zařízení pohlížet jako na výherní hrací přístroj a podřadit tak jiné technické herní zařízení stejnému režimu zpoplatnění jako výherní hrací přístroj.

Jako *Obiter dictum* soud připomíná legislativní vývoj v dané problematice. Zákon č. 300/2011 Sb., kterým se mění zákon č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony, přinesl mj. novelu zákona o loteriích a zákona o místních poplatcích. Cílem uvedené novely bylo postavit najisto úpravu týkající se provozování loterií a jiných podobných her prostřednictvím centrálního loterního systému s koncovými interaktivními videoloterijními terminály. Tato novela přinesla mj. legislativní vymezení centrálního loterního systému (jak jej výše obdobně vymezil soud podle dosud platné právní úpravy), prostřednictvím kterého lze provozovat sázkové hry. Nově tak bylo v ustanovení § 2 písm. l) zákona o loteriích stanoveno, že funkčně nedělitelným technickým zařízením centrálního loterního systému je „elektronický systém tvořený centrální řídicí jednotkou, místními kontrolními jednotkami a neomezeným počtem připojených koncových interaktivních videoloterijních terminálů (dále jen „interaktivní videoloterijní terminál“). Centrální řídicí jednotka řídí veškeré herní procesy, losuje výsledky na základě uplatnění náhody, rozhoduje o všech výhrách a výhry okamžitě zobrazuje na interaktivním videoloterijním terminálu, provádí správu vkladů vložených sázejícími a provádí veškerou administraci spojenou s průběhem hry. Centrální řídicí jednotka se musí vždy nacházet na státním území České republiky. Interaktivní videoloterijní terminál je obsluhován přímo sázejícím a slouží pouze jako zobrazovací jednotka centrálního loterního systému.“ Novela rovněž upravila znění zákona o místních poplatcích tak, že z § 1 písm. g) a § 10a jednoznačně vyplývalo, že poplatku podléhá každý koncový interaktivní videoloterijní terminál. Tím byl nepřímě potvrzen záměr zákonodárce zpoplatnit takový systém provozování loterií a jiných podobných her v souvislosti s přijetím zákona č. 183/2010 Sb., kterým byly do zákona o místních poplatcích vloženy pasáže týkající se „jiných technických herních zařízení“. Přijetím zákona č. 300/2011 Sb. tak byly potvrzeny i správné argumentační závěry správce poplatku a žalovaného. Další novela byla provedena zákonem č. 458/2011 Sb., o změně zákonů související se zřízením jednoho inkasního místa a dalších změnách daňových a pojistných zákonů. Tento zákon přinesl změnu systematiky, zrušil místní poplatky za provozovaný výherní hrací přístroj, koncový interaktivní videoloterijní terminál a herní místo lokálního herního systému, a nahradil je odvody z loterií a jiných podobných her.

Na základě výše uvedeného Krajský soud v Brně neshledal žalobcovy námitky důvodnými, proto soud postupem podle § 78 odst. 7 žalobu jako nedůvodnou zamítl.

VI. Náklady řízení

Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v řízení úspěšný nebyl, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nevzniklo. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 24.5.2013

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu